

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιβ' 16-21) 20 /11/2016

«Άφρον, ταύτη τη νυκτί την ψυχή σου απαιτούσιν από σου»

Με αυτά τα επιτιμητικά λόγια απευθύνεται ο Θεός προς τον πλούσιο της σημερινής ευαγγελικής περικοπής και, μάλιστα, τον αποκαλεί άφρονα, δηλαδή άνθρωπο που δεν έχει τα λογικά του.

Κάποιον ανθρώπου, πλουσίου, τα χωράφια του έκαναν περισσότερους καρπούς από την προηγούμενη χρονιά και από ότι ανάμενε. Εξαιτίας αυτού του γεγονότος, σκεφτόταν τι να κάνει. Διότι, δεν είχε χώρο, για να αποθηκεύσει μέσα τους καρπούς: «τι ποιήσω, ότι ουκ έχω που συνάξαι τους καρπούς μου». Μετά από μεγάλη σκέψη, αποφάσισε να κρημνίσει τις αποθήκες που είχε, και στην θέση τους να κτίσει μεγαλύτερες και ευρύχωρες, ώστε να χωρέσουν όλοι οι καρποί και όταν τελειώσει θα πει στην ψυχή του: «ψυχή έχεις πολλά αγαθά, τα οποία σε αρκούν για πολλά χρόνια. Ξεκουράσου, απόλαυσε τη ζωή. Φάγε, πιά και ευφραίνου».

Αφού τα ετοίμασε όλα και πριν προφθάσει να πραγματοποιήσει όσα σχεδίαζε, ξαφνικά ένα βράδυ παρουσιάζεται ο Θεός και τον χαρακτηρίζει άφρονα και του αναγγέλλει ένα δυσάρεστο γεγονός ότι : «τη νυκτί ταύτη την ψυχή σου απαιτούσιν από σου», δηλαδή αυτό το βράδυ που σου μιλώ ζητούν και απαιτούν κάποιοι να πάρουν την ψυχή σου, δηλαδή θα πεθάνεις απόψε. Αυτά λοιπόν που ετοίμασες, τι θα απογίνουν και σε ποίους θα πάνε; Και συνεχίζει ο Κύριος με μια προτροπή και συμβουλή ότι όποιος θησαυρίζει μόνο για τον εαυτό του και όχι στον ουρανό, θησαυρούς πνευματικούς, θα έχει το ίδιο τέλος με αυτόν.

Η σημερινή παραβολή διαφέρει από τις άλλες. Στις άλλες βλέπουμε να πρωταγωνιστούν συνήθως περισσότεροι άνθρωποι. Ακόμη, στη σημερινή παραβολή βλέπουμε να επεμβαίνει κατά κάποιο τρόπο στην έκβαση των γεγονότων ο ίδιος ο Θεός. Βλέπουμε να επεμβαίνει και να χαρακτηρίζει πολύ αυστηρά τον πλούσιο. Τον προσφωνεί «άφρονα». Γιατί όμως; Είναι δίκαιος αυτός ο χαρακτηρισμός; Όντως, αυτός ο βαρύς χαρακτηρισμός εκ μέρους του Θεού είναι δίκαιος, διότι « η κρίση του Θεού δικαία εστίν» και διότι ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης. Ο Κύριος γνωρίζει πολύ καλά τα

κρυπτά και τα φανερά της καρδιάς κάθε ανθρώπου, πράγμα που εμείς οι άνθρωποι δεν γνωρίζουμε.

Ο πλούσιος χαρακτηρίζεται από τον Κύριο άφρονας, διότι είδε τον εαυτό του ως κάτοχο των αγαθών, ως εξουσιαστή και όχι ως διαχειριστή των αγαθών. Τίποτα στη ζωή αυτή δεν είναι δικό μας. Το μόνο πράγμα που είναι αποκλειστικά δικό μας, και αυτό ζητά ο Χριστός να του το προσφέρουμε ως δώρο, είναι οι αμαρτίες μας, για τις οποίες σαρκώθηκε ο Υιός και Λόγος του Θεού, για να μας ελευθερώσει εκ της δουλείας του διαβόλου. Ο πλούσιος μιλά συνεχώς για τους καρπούς του και για τα γεννήματα του και ξεχνά κάτι σημαντικό: ότι αυτά είναι δώρα και προσφορά του Θεού στον άνθρωπο για την πνευματική του πορεία.

Είναι άφρονας, διότι είδε τον εαυτό του αιώνιο και αθάνατο στο κόσμο τούτο. Είχε την ιδέα ότι θα ζήσει έτη πολλά. Ξεχνούσε ότι κάποτε θα έρθει και η μέρα του θανάτου, που ευτυχώς δεν γνωρίζουμε. Η μνήμη του θανάτου βάζει τον πιστό σε διαρκή εγρήγορση και σε προετοιμασία για το γεγονός αυτό. Δεν σκεφτόταν ποτέ το θάνατο, ούτε τον συνάνθρωπο του αλλά και ούτε τον ίδιο το Θεό. Σκεφτόταν μόνο τον εαυτό του, διότι είδε τον εαυτό του μόνο ως βιολογική ύπαρξη. Είχε μια ακόρεστη δίψα και πάθος να μαζέψει και να απολαύσει όσα πιο πολλά μπορούσε. Στο πρόσωπο του βλέπουμε την απληστία σε όλο της το μεγαλείο.

Ακόμη ο πλούσιος θεοποίησε τον εαυτό του, χωρίς να σκεφτεί ότι υπάρχει Θεός, για να τον ευχαριστήσει για αυτά που του χάρισε. Διότι χωρίς ήλιο, αέρα και νερό οι καρποί δεν ευδοκιμούν. Τον Θεό ίσως και να τον θυμήθηκε μόνο στις δύσκολες στιγμές, χωρίς βέβαια να τον ευχαριστήσει μετά την ευεργεσία. Στο πρόσωπο του πλουσίου, εκτός από την **απληστία**, βλέπουμε να βασιλεύει και η **αχαριστία**. Για αυτά όλα, λοιπόν, ο Κύριος τον χαρακτηρίζει άφρονα και βλέπουμε ότι ο ίδιος ο Θεός του προαναγγέλλει τον θάνατό του, και συγκεκριμένα του λέει ότι άλλοι «απαιτούν την ψυχή σου». Ποίοι όμως είναι αυτοί που απαιτούν να πάρουν την ψυχή αυτού του κακόμοιρου ανθρώπου; Ασφαλώς οι δαίμονες, διότι ο πλούσιος έγινε ένα με αυτούς. Θεοποίησε τον εαυτό του, όπως έκαναν αυτοί. Ήταν εγωιστής, φίλαντος, αχάριστος, απληστος, πλεονέκτης. Είχε σαν σύνθημά του το «φάε, πίε, ευφραίνου» και για αυτό σε αυτήν την συγκλονιστική στιγμή του θανάτου του, δίκαια οι δαίμονες ζητούν την ψυχή του. Ήταν ένα με αυτούς. Επιτελούσε το έργο του διαβόλου και όχι του Θεού. Αν επιτελούσε το έργο του Θεού,

τότε την ψυχή του θα την συνόδευαν Άγγελοι, όπως συνέβη και με την ψυχή του φτωχού Λαζάρου.

Όμως, γεννάται ένα ερώτημα: Είναι κακό να είσαι πλούσιος; Να έχεις περιουσία; Όχι, δεν είναι κακό ή αμαρτία να είναι κανείς πλούσιος ή να αξιοποιείς και να αυξάνεις αυτά που έχεις. Κακό είναι το πώς αποκτάς και διαχειρίζεσαι τον πλούτο. Αν τα θεωρείς δικά σου και συμπεριφέρεσαι όπως τον άφρονα πλούσιο, τότε είναι κακό. Αν σκορπάς τα λεφτά σου σε πράγματα αχρείαστα και τα οποία δεν ωφελούν την ψυχή, τότε αυτό είναι επιβλαβές. Αντίθετα, αν τα χρησιμοποιείς **για καλό και ωφέλεια της ψυχής**, τότε είναι ευάρεστο και καλό. Άρα ο πλούτος από μόνος του δεν είναι κακός. Είναι καλός ή κακός, ανάλογα με τον τρόπο απόκτησής του και την χρήση που κάνει ο ιδιοκτήτης του. Αυτό που χρειάζεται, σύμφωνα με την σημερινή παραβολή είναι η αγάπη προς τον συνάνθρωπο μας και προς το Θεό. Να ευχαριστούμε πάντοτε το Θεό για αυτά που μας έδωσε και για αυτά που θα μας δώσει. Επίσης, να θυμόμαστε κάτι που ξεχνούσε ή δεν ήθελε να θυμάται ο άφρονας πλούσιος: **τον θάνατο**. Είναι μια πραγματικότητα στη ζωή μας και για αυτό θα πρέπει να αρχίσουμε από τώρα να αποταμιεύουμε, σύμφωνα με την προτροπή του Κυρίου μας στην ουράνια τράπεζα, που είναι αιώνια. Ο άφρονας πλούσιος ας γίνει για όλους μας παράδειγμα προς αποφυγή και αν τύχει η ζωή μας να ταυτίζεται με αυτήν του πλουσίου, ας αλλάξουμε πορεία ζωής, αφού γνωρίζουμε ποιο θα είναι το αποτέλεσμα της. Από το σκότος να πορευθούμε προς το αληθινό φως του κόσμου που είναι ο ζωοδότης Χριστός.